

Управління освіти
Виконавчого комітету Рівненської міської ради
Рівненська спеціалізована школа I–III ступенів
«Центр надії» ім. Надії Маринович

XXI Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
«Об'єднаймо ж, брати мої»
з теми «Заради честі, миру і майбутнього України»
Номінація «Література»

Записи на бетоні

Літературні замальовки

Роботу виконала
Поліщук Дарія,
учениця 11 класу
школи «Центр надії»
Керівник -
Герус Людмила Григорівна

Рівне - 2022

Аеропорт спустів, довкола лише обпалені руїни. Я звичайний шукач металобрухту. У нашому селі це для мене єдина можливість прогодувати сім'ю. Але сьогодні... Сьогодні я не зібрав жодного металевого уламку. Та це не через те, що не знайшов, - через те, що не наважився порушити історію цього місця. Блукаючи кам'яними джунглями, що раніше зберігали в кожному куточку літаки та аеротехніку, я не міг не згадати подій, що декілька місяців тому розгорнулися на цій території. Моє серце стискається, коли, замість таких уже звичних оку щілин на стінах, я бачу вирізьблені слова. Спогади, яких ніяк більше не відтворити. Спогади «кіборгів», які поклали власне життя за нас.

«Сьогодні, замість ночі, горів день. Але світло було не через ясність вуличних ліхтарів чи мерехтіння вогників яскравих ярмарків. Тут, над сірим порубаним асфальтом, летять ракети. Вибухи пронизують краєвид. Тут чорне і біле. Колір змився. А запах свіжості й поготів. Хрипучий сморід багнюки, попелу й пороху ніколи не осідає. На перший погляд живим тут і не пахне. Хоча раз у раз знаходяться ті, хто віддає себе на полі бою заради того, щоб повернути цвітіння нації й миру на цій землі».

«Вовк», Чернівці

08.05.2014

«Я не знаю, хто я тут. Кожен день втрачаю дрібку власної психіки, часто товариша, якого більше не побачу, окрім як на цвинтарі. Гублюсь. Я є. Я ще не згас. Я волаю. Але вірю, борюсь і продовжую. Жертвую».

«Сагайдачний», Полтава

07.07.2014

«Лежу просто неба й мрію. У голову повертаються спогади днів минулих, днів дитинства й вольностей, і саме тому записую їх на цих бетонних стінах мертвого міста. Вони стають мені в оборону, їх металеві пруті створюють уже інакомовну в'язницю, у якій насправді хочеться залишитись. Але заради збереження пам'яті. Пам'яті, яка згасне надто швидко й безцільно через кулю в голові. Тому й пишу, поки ще дихаю легко».

«Шабля», Київ

15.08.2014

«У голові сні бурмочуть, зазивають лишити вагу свідомості позаду, нашіптують про тривогу. Але я підіймаюсь. Не покину долі, яка стала рідною, не проміняю свої обов'язки. Переконаний, що я несу цю чашу відповідальності в серці та прагну завершити шлях перемоги. Моє покликання - моє спасіння. Моя жертва - наше життя. І, проговорюючи цю клятву, відчуваю теплий покрив надії».

«Дуб», Харків

21.10.2014

«Я дослухаюсь до голосів. Голосів, яких біля мене немає, вони мороком хлюпають мені у вухах. Це звук туги і суму. Тату... Ти повертаєшся з роботи на тому заіржавілому трамвайчику, проходиш сіренький коридорчик уже старенької новобудови й сідаєш за столик випити чаю? Сестро... Ти ж спокійно сидиш удома? Ти переглядаєш новини і радієш тому, що у нас тепер є перевага? Я вірю, що ви здорові й радісні, я збережу вас. Збережу сусідів, місто, країну...»

«Стріла», Одеса

05.11.2014

«Пісня лунає, і я за нею лину. Це те, що дає наснагу жити, мабуть, саме її рядки повертають додому, нагадують, що не один у цьому світі, що хочу врятувати та зберегти. Цей щогодинний ритм дарує наснагу, а наснага дарує силу. Сила народжує мене. Мене, щоб змінив і завершив. І щастя подарував».

«Ракета», Рівне

01.01.2015

Щось усередині спалахує. Уночі прокидаюсь. Мене переповнює жага.
Жага відгукнутись на внутрішній поклик та віддати себе цьому протистоянню.
Я зрозумів. Я змінився. Я продовжу їхню спадщину і віддам свою жертву, щоб
вибороти свободу вже заради тих, хто «своє життя поклав на ваги, та не вагався
жодної хвилини». Тепер моя черга у вирізьбленні слів...

Заради честі, миру й майбутнього
Ми лишаємо долі свої,
Щоб покоління світу могутнього
Не тонули у цій війні.

